

Kedilerin Babası

Oluşturan: kadriye bayraktar

Gökyüzünde gümüş bir tepsi gibi parlayan Aydede ve pırıl pırıl yıldızlar, aşağıda uyuyan şehri seyrediyorlardı. Her yer çok sessizdi ama incecik bir ses bu sessizliği bozdu: "Miyav!" Küçük, tüylü bir kedi, karanlık bir köşede hüznle sesleniyordu. Aydede merakla aşağıya baktı, minik kedi belli ki çok acıkmıştı.

Sokak lambasının altında
duran minik kedi Mırnav,
karnının gurultusunu
dinliyordu. Tüyleri biraz
karışmış, gözleri ise umutla bir
kapının açılmasını bekliyordu.
Aydede, "Keşke biri bu küçük
dostumuzu duysa," diye
fısıldadı yıldızlara. Tam o
sırada bir evin penceresinde
ışık yandı.

Kerem adındaki küçük çocuk,
su içmek için uyanmıştı ki o
zayıf miyavlamayı duydu.
Pencereye koştu ve dışarıda
büzülmüş duran Mırnav'ı
gördü. Kalbi şefkatle doldu.
Hemen mutfağa gidip bir kase
süt hazırladı. Kerem,
hayvanları çok seviyordu
çünkü onlara iyi davranmanın
ne kadar önemli olduğunu
biliyordu.

Kerem sessizce kapının önüne çıktı ve kaseyi yere bıraktı. Mırnav, önce biraz çekindi ama sonra Kerem'in sıcak gülümsemesini görünce yaklaştı. Kerem, "Afiyet olsun minik dostum," diyerek kedinin başını okşadı. Mırnav sütün tadına bakarken Kerem, büyüklerinden dinlediği çok eski ve güzel bir hikayeyi hatırladı.

Yıllar yıllar önce, çok
uzaklardaki sıcak bir şehirde,
Medine’de yaşayan
Abdurrahman adında bir adam
vardı. Abdurrahman, kalbi
sevgiyle dolu, yumuşak huylu
bir insandı. O da tıpkı Kerem
gibi hayvanları, özellikle de
kedileri çok ama çok severdi.

Bir gün Abdurrahman, sokakta annesiz kalmış, küçücük bir kedi yavrusu buldu. Onu orada bırakmaya gönlü elvermedi. Kediye aldı, hırkasının geniş kolunun içine yerleştirdi. Kedi orada kendini o kadar güvende hissetti ki hemen uyuyuverdi. Abdurrahman, onu her yere yanında götürmeye başladı.

Abdurrahman, bir gün
Peygamber Efendimizin (sav)
yanına gitti. Hırkasının
kolundan gelen hafif kıpırtıları
gören Peygamberimiz merakla
gülümsedi. Abdurrahman,
hırkasının kolunu nazikçe açtı
ve içindeki minik, huzurlu
kediye gösterdi.
Peygamberimiz bu manzarayı
görünce çok mutlu oldu.

Peygamber Efendimiz (sav),
Abdurrahman'ın kedilere olan
bu derin sevgisini görünce
ona, "Ebu Hureyre" yani
"Kedicik Babası" diye seslendi.
Abdurrahman bu ismi o kadar
çok sevdi ki, artık herkes onu
bu güzel lakapla çağırmaya
başladı. O günden sonra
"Kedilerin Babası" olarak
anıldı.

Kerem, hikayeyi bitirdiğinde Mırnav karnını doyurmuş, neşeyle mırıldanıyordu. Kerem, Ebu Hureyre gibi bir kedi dostu olduğu için çok mutluydu. Aydede ve yıldızlar, sevginin paylaştıkça çoğaldığını görerek ışıklarını daha da parlattılar. O gece hem Kerem hem de Mırnav huzur içinde uykuya daldılar.

